

Milan Honzík – nar. 29. září 1938 na Mělníku

Jeho tatínek Antonín nar. 13.5. 1909 ve Smrči – (u Kolínce u Sušice na Šumavě) byl živnostník. Na Mělníku provozoval koloniál v domě na Mělníku, kde dnes sídlí Česká spořitelna – naproti soudu. Původně pracoval v občerstvení (dnes bychom řekli catering), které jezdilo s cirkusem Kludský. Jezdil s nimi, jak přes Československo tak i přes Rakousko, Maďarsko, ale nejvíce zážitků vyprávěl z doby, kdy byli v Itálii. S maminkou pamětníka se seznámil, když byli s cirkusem v Liberci.

Maminka Emilie nar. 24.6. 1912 ve Vratislavicích u Liberce. Byla Češka, její otec ji posílal záměrně do české školy – nejdříve navštěvovala českou školu v Popovicích u Jičína – vyučila se prodavačkou. Když její manžel provozoval obchod, stala se ženou v domácnosti.

Milan Honzík začal chodit do školy na Mělníku v roce 1944 do 1. třídy. Byl svědkem bombardování Mělníka 9. května 1945 a také si pamatuje lidi, kteří přehali z pracovních a koncentračních táborů, aby se dostali k američanům stejně jako to dělali Němci. Chodil do skautu a do Sokola.

Tatínkovi Milana Honzíka vzali obchod v roce 1949. V tomtéž roce šel sedět na 3 roky za napomáhání emigrace jeho kamaráda, profesora z obchodní akademie. S touto událostí zmiňuje jméno Bedřich Šťastný známý též jako Bedřich Hrozný. Během té doby zažívala rodina krušné časy, ale díky neústupnosti a pracovitosti jeho maminky a pomoci od příbuzných a sousedů vše zvládli. Když se dostal z vězení, pracoval nejdříve u instalatérů, později začal jezdit do Ústí nad Labem, kde byl zaměstnán v prodejně. Zůstával tam přes týden a vracel se v sobotu večer domů (soboty byly pracovní), odkud každou neděli večer musel odjet zpátky.

Po základní škole (2. stupeň vychodil na základní škole Jaroslava Seiferta) se z kádrových důvodů nedostal na střední školu, šel do učení do Spolany v Neratovicích. V roce 1957 musel na dva roky na vojnu v Novém Městě nad Metují. Byl spíše armádní muzikant nežli voják. Po vojně znovu nastoupil do Spolany, kde pracoval celý život až do důchodu. Pracoval tam jako chemik, udělal si chemickou průmyslovku a maturoval v roce 1972.

Oženil se v roce 1961, měl s paní Jiřinou Trefnou synu a dceru.

V roce 1968 on a celá jeho rodina vítali. Přáli si, aby komunismus padl. Jak ale víme to se nestalo, především proto jeho starší bratr emigroval do Kanady, což způsobilo největší problémy jeho mladšímu bratrovi v hledání zaměstnání.

V době normalizace chodil k volbám. Bylo mu dvakrát nabízeno členství v KSČ, odmítl s tím, že se na to necítí. Občas poslouchal zahraniční rozhlas, v té souvislosti zmiňuje Pavla Tigrida.

Události roku 1989 17. listopadu pro něj znamenaly velký výdech. Tatínek byl rehabilitován. Stal se na chvíli členem Občanského fóra. Zrovna ten den byl v Národním muzeu v Praze na setkání bibliofilů.

Zájmy – hudba, literatura - poezie, výtvarnictví.